

[Niels Helveg Petersen]

tion stå med uløste problemer om den fremtidige taktreguleringsordning. Jeg har altså ikke fået nogen tilkendegivelse fra regeringen, bortset fra finansministerens negative under første behandling, om holdningen til dette forslag.

Forslaget om 90 pct.s dækningsgrad vil med en lønglidning på 2 pct. give udgifter for det offentlige på ca. 160 mill. kr. om året, hvilket skal ses i sammenhæng med en årlig lønsum på ca. 50 mia kr. Det er uden betænkelighed af økonomisk art, vi stiller dette forslag. Hvis lønglidningen bliver stærkere end de 2 pct., koster forslaget mere, det er vi vel klar over, men så er behovet derfor også så meget des større. Med 90 pct. vil der igennem den næste overenskomstperiode blive en bedre balance mellem den offentlige og den private sektor, og 90 pct.s taktregulering vil i hvert fald delvis forhindre, at der igennem de næste to år opstår en øget spænding mellem det offentlige og det private område.

At stille et sådant forslag er ikke, som hr. Kjeld Olesen mente at kunne sige det, usagligt, tværtimod. For det første er jeg helt overbevist om, at det i det lange løb kan blive dyrt for det offentlige at holde så stærkt igen nu. På et andet tidspunkt kommer man til at betale det. Og hvad har man så opnået i mellemtiden? Kun at skabe en mere militant holdning hos de offentligt ansatte og deres organisationer, som jo ellers har en årtier lang tradition for at være organisationer, man kunne forhandle fornuftigt med.

Lederne af de offentligt ansattes organisationer er jo ikke folk som Preben Møller Hansen, det er ikke folk, som ikke ved de tidligere lejligheder har vist stor vilje til at acceptere en tilbageholdenhed, når det samfundsøkonomisk var nødvendigt, tværtimod: disse organisationer har båret det synspunkt igennem over for deres medlemmer, at det var rimeligt nu ved to lejligheder, at de sakkede noget bagud i forhold til det øvrige arbejdsmarked. Men hvor længe skal det blive ved? Ja, nu fortsætter det altså 2 overenskomstår mere, og det er ikke rimeligt.

Man kan stille forhandlingsforløbet op med de offentligt ansattes organisationer, som man vil, men jeg skimter ikke ét eneste tidspunkt under disse forhandlinger, hvor finansministeren faktisk gav sin modpart en chance for at gå hjem til sine medlemmer og

sige: her har vi et tilbud, som vi vil gå ind for. Man har gjort det svært at sige ja.

Jeg mener, de offentligt ansatte med god grund kan føle, at de i dette forløb er blevet udsat for en forskelsbehandling. Det ses tydeligt på forhandlingsforløbet, at LO har haft vetoret over for resultatet, at LO har skullet godkende resultatet og har gjort det. Det er også tydeligt, at SV-regeringen har holdt intim kontakt med LO. Det bebrejder jeg ikke SV-regeringen, det må den gøre, som den vil. Men realiteten er, at de offentligt ansatte til gengæld får påtvunget en løsning, som de ikke kan acceptere, men som de oven i købet klart har vendt sig imod. Der er her en ubalance, som ikke er rimelig. Og man skal her erindre sig, at der i det offentlige område er mange – endda det store tal – der ikke hører til de højtlønnede. De kommer nu i de kommende to år til at sakke yderligere agterud.

Forslaget om 90 pct.s taktregulering er moderat. Det hjælper relativt set mest for de lavtlønnede, men giver langtfra nogen fuld dækning for de højerelønnede. Så spørger hr. Kjeld Olesen: ja men hvor vil vi hente pengene fra? Ja, hvor henter regeringen pengene fra ved at forhøje taktreguleringsprocenten fra 50 til 75? Hvor henter regeringen pengene fra ved at forhøje den særlige tildeling på 1¼ pct. over 2 år? Vi er selvsagt klar til at skaffe dækning for de udvidede udgifter, der måtte komme af dette, men vi mener, at det vil være rimeligt at gennemføre en bedre taktregulering; det ville have flyttet balancen, gjort den mere rimelig.

Hr. Ellemann-Jensen kunne bedst lide, sagde han, når han skulle vurdere, hvad en forbedret taktregulering vil koste, at lægge det dyreste skøn til grund. Det må jeg sige forbløffer mig, for hvad er grundlaget for det dyreste skøn? Det er jo en lønglidning på 3½ eller 4 pct. Det er helt forbløffende, at hr. Ellemann-Jensen kan stå og sige, at han bedst kan lide at lægge til grund, at lønglidningen bliver på 3½–4 pct. fremfor på 2 pct., men det var det, han sagde.

Om de enkelte ændringsforslag kan jeg meddele, at det radikale venstre selvsagt vil stemme for ændringsforslaget stillet af ministeren om, at der skal være 3 nævn fremfor 1. Vi kan derimod ikke tilslutte os det konservative folkepartis ændringsforslag om at nedsætte puljen for LO-området til 150 mill.